

1.
Björkudden 18 Mars 1885.

Lieber Tacius!

Mottag från mig och de
mina en hjertevarm väl-
önskan för din årsdag,
för den 19 Mars, då jag så ger-
na velat trycka din hand
och höra, som ofta förut,
sängen hylla sin gamle,
käre Mästare! Sedan en
vecka sitter jag arresterad
för en envid katarth; ända
i går var jag, detta oaktadt,
besluten att resa till sta-
den, men sitter nu insnö-
ad och får blott med tan-
kar och hjerta vara hos
dig. Mätte du lugn och

tacksam helsa ett nytt lif,
nads är, omgifven af dina
kära och af vänners, som
aldrig förgäta dig!

Jag har en vän i Sverige,
gamle Wetterbergh, som är
5 år äldre än du, och
en annan i Danmark,
häfdatecknaren Barfod,
som är 2 år yngre än
du. Vi brukar meddela hvar,
andra våra tankar om
älderdomen och äro ense
derom, att vi nu icke ville
byta med de unga. Gif
oss tillbaka 40 år af vårt
lif, - ja, hvem ville ej mot,
taga en sådan gåfva? -
men gif oss da också till-
baka den tid, i hvilken
vi vuxit upp och där vi

hafva vår rot, ty i denna
nya tidens söndringar och
kvalistiska otyg ville vi ej
vara 30 år. Vi ville gerna
få tillbaka hälften af vårt
lif för att göra vår lifsger-
ning bättre om igen, än vi
nu förmått; men vi vilja
för intet pris afstå från
vår tro på det ädla se-
ger och från allt det, som
har värt och lifvat vår
ungdom. Icke för att vi
nu, mer än förr, misströ-
sta om det rättas, det
godas, det skönas seger;
icke för att vi glömma det,
som var smedt eller fullt
af brister i vår ungdomstid
och som nu blivit bättre,
ty mycket, ja ofantligt

mycket har dock gått fram
åt; men vi igenkänna icke
mera oss själva i detta ny
som nu flyter öfverst på ti
dens väg. Vår tid har varit
vi äro alla Rubezahls raf-
stjelkar, som engång före
ställt prinsar och, när höste
kommer, vissna med våra
bröder, de andra rafstjel
karne. Allt vårt lif är
ett stycke verk, - grasse An-
sätze und kleine Sprünge,
som du engång sade om
Wagnerska skolar. Onytti-
ge tjjenare ha vi varit i
för vår Herre och Gud;
Honour allena ske äran!
Bli det ingenting kvar
efter oss, - så bli det dock
något kvar af de gåfvor

Pocius 18. 3. 85

2.

Han gifvit oss. Spårlösa ha vi icke gått öfver jordens yta, och den ungdom, som efterträder oss, må se till, att den gör något bättre. Det förkommer mig, som om man vid vår ålder skulle stå i ett högt torn och se ned öfver människohvillet derunder. Det känns stundom ensligt här uppe, men lugnt, lugnt!

Lieber Pocius, Gud har gifvit dig så oändligt mycket, han har gifvit dig så rika gåfvor och så mycket kärlek omkring dig, som få dödlige kunna glädja sig åt. Och jag vet, att du är tacksam därför; men tro då också,

att samma milda hand
skall ledsaga dig intill
tidens gräns och bortom
gränsen, - ty för den hand
den finns ingen gräns!
Gud välsigne dig!

Helsta din trogna Nina
och dina barn fräva
oföränderligt tillgifne
vänner
L. J.